

Teresa Cabré

ArbC/1224
UAB

Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

Bernal, 22 de juny de 1991

Benvolguda amiga,

veig que, per fi, vas rebre el llibret (com que em sembla que ens tractàvem de tu, continuo fent-ho, a desgrat que em tractes de vostè). Efectivament, el correu de tot el món cada vegada és més olla, i això que els faxes deuen descongestionar-lo força, que si no... És així que no saps mai si les cartes arriben o no. En aquest cas, com que anava certificat, me'l van tornar, però vés a saber què passa en d'altres casos! Per exemple, quan et vaig enviar aquest llibret a tu, en vaig enviar uns altres a la Laura Santamaria, a en Sean Golden i a en Carles Castellanos (tots, a l'EUTI), però, com que no me n'han acusat recepció, no sé si ho van rebre o no.

T'agraeixo els elogis que fas a les meves traduccions!! I em sento afalagat que, precisament tu, em demanis opinió sobre aquest article teu. Lamentablement, no crec que la meua opinió pugui tenir cap valor, ja que jo ni tan sols sabia que la locució "abans no" fos un cas d'expletiu obligatori. L'expressió aquesta jo la utilitzo perquè suposo que, com tu dius, és (o era) una construcció habitual. Et diré, però, que l'article em sembla magnífic i que pot ser molt útil de cara als alumnes que troben que tot això és "música celestial", com remarques tu. A mi em sembla que aquest qüestionament que solen fer els estudiants d'aquelles formes gramaticals, locucions o frases que troben estranyes, es produeix arran de tota aquesta "collonada" (i perdona) del català light i el català heavy. Però, en el fons, el que passa és que la llengua parlada està cada vegada més embastardida, per la influència del castellà i per la convivència de les dues llengües en una situació en què la nostra es troba en inferioritat de condicions. I, sobretot, crec que la deficiència rau en el fet que la gent jove no llegeix els autors catalans clàssics ni els antics, i aleshores la pobresa del llenguatge que usen és esbalaïdora, i no saben discriminar què és un llenguatge standard i què és un llenguatge literari. Llavors es fan un embolic, car creuen que la llengua vàlida és la de la televisió, la premsa, etc. És possible que això també passi a d'altres latituds: també un lector actual potser tindrà dificultats a l'hora de llegir un autor del segle passat, a Anglaterra, en la seva llengua. O a Alemanya, o a França, etc. Bé, però em sembla que per aquí aniríem a parar molt lluny, i el tema potser és més propi d'una conversa, conversa que jo també confio podrem mantenir algun dia amb tota calma a Barcel·lona o a Bernal, si mai t'animes a visitar aquestes terres.

He acabat de traduir Sexus i ara estic embarcat en la traducció de Jane Eyre de la Charlotte Brontë, que em dona una gran feinada. Per cert que tinc ocasió de resseguir la traducció castellana d'un tal Juan G. de Luaces, que deu ser la que han llegit generacions i generacions de noiets, i trobo que és dolentíssima (amb supressions, sintetitzacions, tergiversacions, etc.). Se m'ha acudit pensar que, quan un autor és bo, ni el pitjor dels traductors acaba de fer malbé del tot la seva obra. No et sembla?

Records molt afectuosos de la Isabel i del teu